

в този етап на своята политика да се опре на една от тия две групировки. Да чака, обаче, за тези свои цели поддръжката на Централните сили, което за него бе много по-желателно, беше немислимо, защото дългогодишните усилия на тия две сили да спечелят за свой съюзник Турция, най-сетне с младотурската революция и свалянето на Абдул Хамида се увенчаха с успех и Германия стана най-заинтересованата държава в запазване целостта на Турската империя и в нейното военно засилване. Политиката, следователно, на Фердинанда и тая на Централните империи се срещнаха и изключиха една друга. И Фердинанд разбра много добре, че за преследваните от него цели той не само не можеше да разчита на поддръжката на тия две сили, но че в тяхното лице ще срещне най-енергичната съпротива. Той трябваше, следователно, да подири друга поддръжка. Тази друга поддръжка бе тая на Тройната, антанта, която след младотурската революция видя своите интереси на изток силно застрашени и която търсеше да изгради една преграда между Централните империи и техния нов съюзник. Естествено бе, прочее, че това бе поддръжката на силите от Антантата, на които можеше да се разчита в случая, особено на тази на Русия, която, поради племенните връзки, които съществуваха между нея и три от балканските държави и поради редицата войни, които бе водила с Турция за тяхното освобождение, си бе извоювала признатото ѝ от Централните сили морално право да се интересува живо за тяхната съдба и да се счита дори за тяхна покровителка. Политиката, следователно, на Фердинанда и тая на Тройната антанта до нейде съвпаднаха. Казваме до нейде, защото, както споменахме по-горе, крайната цел, прицелната точка на Фердинанда — това бе Цариград.